

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 1. września 1906.

Treść: № 176. Rozporządzenie, którem wydaje się przepisy dla zaprowadzania, używania i utrzymywania w należytym stanie urządzeń służących do rozdzielania i użytkowania palnych gazów (regulamin gazowy).

176.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, Ministrem rolnictwa i Ministrem kolei żelaznych z dnia 18. lipca 1906,

którem wydaje się przepisy dla zaprowadzania, używania i utrzymywania w należytym stanie urządzeń służących do rozdzielania i użytkowania palnych gazów (regulamin gazowy).

Pod względem zaprowadzania, używania i utrzymywania w należytym stanie urządzeń służących do rozdzielania i użytkowania palnych gazów, jak gazu węglowego, wodnego, acetylenowego, olejnego, naturalnego (zapomocą generatora wytwarzanego), powietrznego itp., w celach oświetlania, wytwarzania ciepła i siły, przestrzegać należy następujących przepisów:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1.

Urządzenia dla rozdzielania i użytkowania palnych gazów wykonywać mogą tylko osoby, do tego uprawnione.

Zaprowadzanie w sposób zarobkowy przewodów gazowych jak i wykonywanie urządzeń do oświetlania przywiązane jest do koncesyi po myśli §u 15. punktu 17, noweli do ustawy przemysłowej z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39.

Naprawy i zmiany takich urządzeń oraz wszelkie czynności, mogące wywierać wpływ na ich szczelność, wykonywać mogą również tylko osoby do instalacji uprawnione.

Przewody gaz doprowadzające od przyrządu zamknięcia przed regulatorem ciśnienia, względnie od generatora aż do motoru, wykonywać może także sam wytwórca motoru.

§ 2.

Przy wszystkich robotach przedsięwziętych celem rozdziału i użytkowania palnych gazów przestrzegać należy ściśle tak postanowień tego rozporządzenia jak i wszelkich innych pod tym względem obowiązujących przepisów.

W szczególności co do urządzeń do gazu acetylenowego, obowiązują postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. lutego 1905. Dz. u. p. Nr. 24; jako postanowienia po myśli §u 43 tegoż rozporządzenia dla przewodów gazu acetylenowego ogólnie obowiązujące uważać odtąd należy przepisy niniejszego rozporządzenia.

§ 3.

Osoby uprawnione do zaprowadzania urządzeń służących do rozdzielania i użytkowania gazów palnych winne prowadzić dla wszystkich przez nie do wykonania objętych robót, dokładny, chronologiczny i parafowany rejestr, do którego władza polityczna pierwszej instancyi każdego czasu ma prawo wglądać.

Oprócz tego osoby te zobowiązane są czas rozpoczęcia tych robót niezwłocznie pismem nieostemplowanym, oznajmić politycznej władzy pierwszej instancyi, która według swej woli będzie mogła zażądać przedłożenia planów lub opisów urządzenia.

§ 4.

Urządzenia przeznaczone do rozdzielania i użytkowania palnych gazów muszą być wykonane we wszystkich częściach w sposób odpowiedni i z należytą starannością.

Przedewszystkiem baczyć należy, by przez zaprowadzenie i używanie urządzenia życie i zdrowie ludzkie nie było w jakikolwiek sposób narażone na niebezpieczeństwo a rzeczy na uszkodzenie.

Materyały użyte do zaprowadzenia takich urządzeń muszą być trwałe i dawać dostateczną gwarancję odporności przeciw zewnętrznym uszkodzeniom. Do części składowych zawierających gaz nie wolno, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w §§ach 31 i 36, używać materyałów, wchodzących w użyte się mającymi gazami w połączenia wybuchowe (jak na przykład miedz i rtęć z gazem acetylenowym) oraz materyałów, które ulegają szybkiemu przez gaz zniszczeniu, względnie wystawione na gorąco łatwo topnieją.

§ 5.

Wszystkie części całego urządzenia muszą być silnie przymocowane i dokładnie uszczelnione. Miejsce nieszczelnych nie wolno zalepiać z zewnątrz kitem lub podobnymi innymi nietrwałymi materyałami.

Ułożenie wszystkich części urządzenia ma być tego rodzaju, by zatkanie wodą, przez warstwy rdzy itd. z łatwością mogło być usunięte. Wszystkie części urządzenia należy także dostatecznie zabezpieczyć od zewnętrznych wpływów wilgoci, szkodliwych gazów, pary itp. jakoteż od anormalnych wpływów temperatury.

§ 6.

Użyte do urządzenia przyrządy muszą posiadać wytrzymałą konstrukcję, być dobrze przyspobione i dawać gwarancję, że będą pewnie i bezpiecznie funkcyonowały.

§ 7.

Władza polityczna pierwszej instancyi ma nadzór nad wykonywaniem i używaniem urządzeń, przeznaczonych do rozdzielania i użytkowania palnych gazów. Przedewszystkiem przysłuży jej prawo, urządzenia takie badać, ich zakładanie kontrolować, tudzież w ogóle w sposób, jaki uzna za stosowny, o należytem wykonaniu dotyczących robót się przekonywać i usunięcie ewentualnych usterek zarządzać.

Władza ma z reguły do odnośnych technicznych czynności urzędowych swoje maszynowo-techniczne organa przybierać i czynności te, o ile możliwości w obecności posiadacza i tej osoby, która urządzenie zaprowadziła, przeprowadzać.

Strona obowiązana jest dostarczyć przyrządów potrzebnych do badania urządzenia jak i potrzebnych do tego pomocników.

Gdyby przy takich czynnościach urzędowych okazały się w urządzeniu braki, niebezpieczeństwem grożące, może władza polityczna dalszego jego używania, aż do ich usunięcia zabronić.

II. Postanowienia techniczne w szczególności.

§ 8.

Urządzenia służące do rozdzielania i użytkowania palnych gazów składają się:

A. z przewodów głównych.

B. z przewodów doprowadzających.

C. z przewodów gaz wprowadzających (instalacje po domach) i przedmiotów dla spotrzebowania gazu.

§ 9.

Przewód główny przeprowadza gaz z gazowni (miejsca wyrobu, względnie zbiornika gazu) w pobliże miejsca, gdzie gaz ma być użytkowany.

Przewody doprowadzające są to odnogi od przewodu głównego aż do gruntu, na którym gaz ma być użytkowany, względnie od przewodu głównego do latarni ulicznych.

Przewody gaz wprowadzające (instalacje po domach) obejmują wszystkie, z przewodem doprowadzającym połączone odnogi, rozprowadzające gaz do miejsc jego spotrzebowania, wraz z należającymi do nich przyrządami do zamykania, regulowania i mierzenia. Przy pojedynczych urządzeniach, które mają własne generatory, uważa się za przewody gaz wprowadzające, wszystkie od głównego kurka generatora idące odnogi do rozprowadzania gazu.

Do przedmiotów służących do konsumpcyi gazu należą przyrządy do oświetlania, gotowania, ogrzewania itp.

A. Przewody główne.

1. Materyał.

§ 10.

Do przewodów w ziemi układanych używać można tylko takich rur, form i syfonów, których średnica w świetle wynosi więcej jak 20 milimetrów. Jeżeli te części składowe sporządzone są z lanego żelaza, w takim razie średnica ta wynosić musi co najmniej 40 milimetrów. W miejscach, gdzie się grunt mocno obniża, należy w ogóle o ile możliwości unikać używania rur z lanego żelaza, przedewszystkiem zaś w takich miejscach rewirów kopalnianych, w których eksploatacja pokładu odbywa się w głębi uszkodzonej.

2. Rozmiary, odnogi, połączenia i nawiercenia.

§ 11.

Rury i przyrządy do zamykania mają być tego rodzaju, by gaz mógł być doprowadzany do miejsc konsumpcyj pod jednostajnem ile możności ciśnieniem a utrata ciśnienia była możliwie najmniejszą.

Grubość ścian rur z łanego żelaza musi wynosić co najmniej 8 milimetrów i być ile możności wszędzie jednostajną.

§ 12.

Przewód główny należy z góry zaopatrzyć w odpowiednie formy dla odnóg i połączeń. Gdyby wyjątkowo potrzeba było celem zaprowadzenia odnóg i połączeń, nawiercić główny przewód, należy w tem miejscu na główną rurę nałożyć i dobrze uszczelnić tak zwane więzy, w których otworze winno się przymocować należyte rurę odnogi względnie rurę połączenia; odnogi takie dopuszczalne są jednak tylko przy rurach głównych, których średnica w świetle wynosi więcej jak 70 milimetrów a średnica w świetle rury, która ma być z nią połączona, nie jest większą, jak trzecia część średnicy rury głównej.

Wprowadzanie odnóg zapomocą kapek (bonnets) może mieć miejsce tylko przy rurach, których wolna średnica wynosi więcej jak 200 milimetrów. Przytem przecięcie poprzeczne odnogi przy rurach, których średnica w świetle wynosi aż do 250 milimetrów włącznie, nie może być większe jak szоста część, przy rurach zaś, których średnica w świetle wynosi więcej jak 250 milimetrów, nie większe jak trzecia część przecięcia poprzecznego głównej rury.

Przy rurach przewodu głównego o średnicy w świetle większej jak 200 milimetrów, mogą być odnogi, względnie rury łączące się także bezpośrednio w główną rurę wśrubowane, pod warunkiem, że ich średnica w świetle nie będzie wynosiła więcej jak dziesiątą część średnicy w świetle rury głównej a w żadnym przypadku nie więcej jak 50 milimetrów a nadto że gwinty, pod względem długości odpowiadać będą postanowieniom §u 38. Otwory połączeniowe aż do średnicy 50 milimetrów muszą być w ścianach rury głównej wywiercone; poprawianie dłutem nie jest dozwolone.

3. Uszczelnianie połączeń rur.

§ 13.

Rury z mufami uszczelnia się z reguły zapomocą powrozów namazionych jak i pierścieni ołowianych, których szerokość wynosić ma 35 do 55 milimetrów.

By przy zalewaniu rur zapobiedz rozpryskiwaniu się ołowiu, należy postarać się by końce rur były suche a w porze dżdżystej do otworu, który się ma

zalewać, włożyć nieco łożu. Pierścienie ołowiane należy starannie zadłutować.

Rury z flanczami należy uszczelnić zapomocą ołowiu, kłajstru, płótka miniowego lub też równoważnego materiału.

Materiał uszczelniający należy w każdym przypadku tak zakładać, by się pod ciśnieniem nie dał wyprzeć.

4. Urządzenia zamknięcia.

§ 14.

Konstrukcyja urządzeń zamknięcia i materiały do nich użyte muszą być tego rodzaju, by dawały stałą gwarancję szczelnego zamknięcia.

Wszystkie kurki do zamykania muszą być zaopatrzone regulatorem i tak urządzone, by mogły obracać się co najwięcej o 90 stopni a sam kołek nie dał się łatwo wyciągnąć z osady; nadto urządzenia te muszą mieć na główce samego kołka (obrotnika, stożka lub klucza), znak w kierunku otworu przechodowego silnie wycięty, tak by położenie jego było z zewnątrz widzialne.

Wszystkie nowe urządzenia zamknięcia mają być tak wykonane, by przy obrocie na prawo zamykały a przy obrocie na lewo otwierały.

5. Układanie rur głównego przewodu.

§ 15.

Rury głównego przewodu należy układać tak głęboko, jak tego stosunki klimatyczne wymagają, na każdy sposób jednak co najmniej na 0·8 metra pod ziemią i w odpowiedniej pochyłości.

Rury głównego przewodu, które czy to wskutek wpływów mechanicznych czy też pod wpływem temperatury, podlegają zmianom co do długości zaopatrzyć należy tam, gdzie tego zachodzi potrzeba, w urządzenia wyrównawcze (niwelacyjne).

Do zbierania wydzielających się w rurach przewodowych płynów umieścić należy na najniższych położonych miejscach przewodu zbiorniki na wodę (syfony), dające się łatwo i bez niebezpieczeństwa wypróżniać.

§ 16.

Gdyby rury przeznaczone do przewodzenia gazu miały się stykać z fundamentami budynków, nie wolno ich z tymi ostatnimi stale łączyć.

O ile możności unikać należy krzyżowania się rur głównego przewodu z profilem kanału; gdyby tego rodzaju krzyżowań nie było można unikać, w takim razie rura przewodu w obrębie profilu kanału otrzyma szczelną i odporną rurę (rura wierzchnia), której wolne końce poza mur kanału wystawać muszą. W obrębie rury ochronnej nie może się znajdować miejsce połączenia rury przewodowej.

Rury przewodu znajdujące się w pobliżu kanału należy tak zabezpieczyć, by nawet w razie zapadnięcia się kanału nie były na niebezpieczeństwo narażone.

§ 17.

Przewody gazowe układać należy o ile możliwości zdala od elektrycznych przewodów podziemnych jak i od rur wodociągowych; przedewszystkiem nie wolno wstawiać ich do otworów rur wodociągowych.

Rury głównego przewodu układać należy o ile możliwości w gruncie sposobnym bezpośrednio na równym pokładzie. Gdy spodnie warstwy gruntu są nieodpowiednie, zapobiedz należy szkodliwemu osiadaniu się gruntu podporami, palami itd.

6. Przewody na mostach.

§ 18.

Do przewodów na mostach używać należy z reguły tylko rur z żelaza lanego lub szwajcarskiego, względnie rur ze stali. Przewody z żelaza lanego, mające prowadzić przez mosty, należy przez odpowiednie urządzenia zabezpieczyć od szkodliwego wpływu chwiejności mostów.

Wszystkie przewody na mostach należy tak ustawić, by przystęp do nich był łatwy a nadto zabezpieczyć je w razie potrzeby od zimna lub innych zewnętrznych wpływów.

Ochrona ochronna (skrzynka drewniana, rura ochronna itp.) winna być wypełniona materiałem trudno zapalnym i zaopatrzona otworami dla powietrza, przez które jednak do wnętrza osłony ochronnej dostać się nie może ani woda deszczowa ani śnieg topniejący.

Na obydwóch końcach mostów umieszczone być mają łatwo przystępne urządzenia zamknięcia.

7. Badanie rur przed ich układaniem.

§ 19.

Każda rura przeznaczona do przewodzenia gazu musi być przed jej pokostowaniem i ułożeniem poddana, co najmniej przez pięć minut, próbie za pomocą ciśnienia wody i powietrza.

Ciśnienie próbne wynosić ma przy próbie za pomocą ciśnienia wody, co najmniej sześć atmosfer, przy rurach zaś, wystawionych przy przewodzeniu na ciśnienie większe od dwóch atmosfer, przynajmniej trzy razy tyle, co to ostatnie. Podczas próby należy rurę opukiwać ostrożnie żelaznymi młotami.

Próbie pod ciśnieniem powietrza przedsiębrać należy pod wodą, przyczem ciśnienie próbne odpowiadać ma co najmniej 500 milimetrom słupa wody, przy rurach zaś obliczonych w czasie ruchu na ciśnienie większe jak 250 milimetrów słupa wody, przynajmniej dwa razy większemu ciśnieniu, jak to, na które w czasie ruchu mają być wystawione.

Przed próbą należy każdą rurę wewnątrz zupełnie wysuszyć.

Rur tym próbom nie odpowiadających nie wolno do przewodzenia gazów używać. Rury badane należy jako takie oznaczyć.

8. Badanie szczelności rur przewodowych.

§ 20.

Po zupełnem ułożeniu rur na pewnej przestrzeni poddaje się je próbie szczelności przy pomocy pompy powietrznej, przyczem stosowane ciśnienie próbne wynosić ma co najmniej 350 milimetrów słupa wody, przy przewodach obliczonych na ciśnienie w czasie ruchu większe jak 175 milimetrów słupa wody, przynajmniej dwa razy tyle, co ciśnienie w czasie ruchu.

Przy rurach przewodowych, obliczonych na ciśnienie w czasie ruchu w wysokości co najwyżej 100 milimetrów słupa wody, można, gdyby próba z powietrzem była trudną do wykonania, przedsiębrać próbę szczelności za pomocą dotyczącego gazu.

§ 21.

Próbie szczelności przeprowadza się przy odkrytym przewodzie. Przy próbie tej, po starannem zamknięciu wszystkich urządzeń do zamykania i otworów i po uzyskaniu przepisanego ciśnienia próbnego oblicza się z ubytku ciśnienia i czasu ilość ubytego gazu.

Ubytek gazu przy przewodach gazu węglowego do oświetlania nie może na kilometr i godzinę wynosić więcej jak 200 litrów.

W czasie tym, kiedy przewód pod ciśnieniem zostaje, należy szpary rur i ewentualne szpary flancz, jak i wywiercone otwory przez pociąganie wodą mydlaną badać a w razie potrzeby je uszczelnić.

Gdyby próba wykazała, że przewód pod względem szczelności jest wadliwy, należy przyczynę tego ustalić, znalezione braki usunąć a następnie ponowną próbę szczelności przedsięwziąć.

§ 22.

Analogicznie po myśli postanowień §u 21 przedsięwzięć się próbę pod względem szczelności po każdej znaczniejszej naprawie, dalej po zmianie przewodu, względnie urządzeń, które w przewodzie są umieszczone, jeżeli okoliczność ta może istotnie wpłynąć na szczelność urządzeń gazowych.

9. Postępowanie przy wyszukiwaniu nieszczelnych miejsc jak i w razie zaszytych uszkodzeń.

§ 23.

Przy wyszukiwaniu miejsc nieszczelnych nie wolno zbliżać do przewodu gazowego wolnych płomieni, żarzących się przedmiotów itp. Jeżeli potrzeba

sztucznego oświetlenia, w takim razie używa się do tego tylko pewnych i nieuszkodzonych lamp bezpieczeństwa lub też elektrycznych lamp żarowych.

Gdyby celem znalezienia miejsc nieszczelnych miały być nawiercane otwory w przewodach gazowych w ziemi ułożonych, w takim razie nie wolno przekonywać się o ewentualnem uchodzeniu gazu, przez zapalanie go, lecz tylko zapomocą chemicznych oddziaływań lub w inny jaki nieszkodliwy sposób.

Po wykryciu miejsca, w którym gaz uchodzi, należy dotyczącą część przewodu całkiem odkryć i przyczynę nieszczelności usunąć.

Niepowołanym należy wzbraniać na odpowiednią odległość przystępu do tego rodzaju robót przy przewodach gazowych.

B. Przewody doprowadzające.

§ 24.

Pod względem urządzenia i badania przewodów doprowadzających obowiązują analogicznie postanowienia wydane dla rur głównego przewodu (§§ 10 do 23).

Przewody doprowadzające winny mieć z reguły odpowiedni spad w kierunku do przewodu głównego a jeżeli poza obrębem budynków się znajdują (z wyjątkiem odnog do latarni przy ulicach), mają częścią swą najwyżej położoną, co najmniej o 0.5 metra pod ziemią się znajdować lub też odpowiednio do tego być nakryte.

Podziemne przewody doprowadzające, nie sporządzone z żelaza lanego, muszą być opatrzone osłoną chroniącą je przed zardzewieniem.

§ 25.

W budynkach teatralnych musi być przewód gaz doprowadzający do sali teatralnej zupełnie oddzielony od przewodu dla sceny.

Ohydwa przewody doprowadzające należy o ile możliwości w jak największem od siebie oddaleniu do budynku poprowadzić.

§ 26.

Każdy przewód doprowadzający do budynku musi posiadać bezpośrednio przed gazometrem urządzenie do zamykania. Przewody doprowadzające do budynków, gdzie większe zgromadzenia się odbywają (teatra, sale koncertowe, sale do zabaw, budynki wystawowe itd.), winny mieć nadto poza budynkiem, w miejscu nawet w razie pożaru łatwo przystępnem, urządzenie zamknięcia.

§ 27.

Do przewodów doprowadzających gaz do latarni przy ulicach używać wolno tylko rur z żelaza lanego lub szwajcowanego albo też rur ze stali; rury te układać należy przy słupach próżnych w tychże słupach, przy umieszczaniu ich zaś na zewnątrz na słupach drewnianych lub filarach muru w wyżło-

bionym rowku. Wyżłobienie to należy po odbytej próbie szczelności odpowiednio wypełnić a przy słupach drewnianych nadto paskami z blachy pozakrywać.

C. Przewody gaz wprowadzające (instalacje po domach) i przedmioty służące do konsumpcji gazu.

1. Gazometr.

§ 28.

Gazometr składa się z urządzenia do zamykania, z połączenia tego urządzenia z gazometrem, z gazometra samego, jakoteż z jego połączenia z przewodem wewnętrznym.

§ 29.

Przyrząd do zamykania ma być umieszczony bezpośrednio przed gazometrem (§ 26) tak, by przystęp do niego był wygodny; zalepić go nie wolno, lecz trzymać odkryty o tyle, by można na nim uskutecznić drobne naprawy bez odłączania dołączonego do niego przewodu.

Jeżeli wprowadzające gaz odnogi od dwóch lub więcej gazometrów są razem połączone, natenczas przyrząd do zamykania umieścić należy także bezpośrednio za każdym z tych gazometrów.

§ 30.

Rozmiar, miejsce i sposób ustawienia gazometru oznacza zakład, który gazu dostarcza; tak samo podług wskazówek tego zakładu ustawia się i łączy gazometr z rurą przewodu.

Gazometry ustawiać należy o ile możliwości w ubikacjach łatwo przystępnych, odpowiednio oświetlonych, suchych i dających się dostatecznie przewietrzać.

W ubikacjach, w których wywiązują się szkodliwe pary lub gazy, należy postarać się o należyłą ochronę gazometrów.

Gazometry, przy których przestrzeń mierząca odgraniczona jest płynem (gazometry mokre), mają być w miejscach, gdzie są na uszkodzenie narażone, zaopatrzone w osłonę ochronną dającą się zdejmować.

Gdyby gazometrów takich nie można było ustawić tak, by od mrozu były zabezpieczone, należy je napełnić odpowiednim, trudno zamarzającym płynem lub też wybierać gazometry, które w ogólnie żadnego płynu nie zawierają (gazometry suche).

Obkładanie gazometrów słomą, siano, mierzwą, szmatami itp. należy unikać.

Gazometry muszą być bez szkodliwego napięcia z przewodami połączenia w ten sposób połączone, by można je było bez usuwania lub zmiany przewodów połączenia usuwać a końce przewodów łatwo zamykać.

W razie umieszczania gazometrów w dołach, należy te ostatnie przed dostawianiem się do nich wody uszczelnić i nieprzepuszczającą wody nakrywą zaopatrzyć; nadto winne być tak urządzone, by były łatwo przystępne i dobrze przewietrzane.

§ 31.

Gazometry łączy się z przewodami połączenia z reguły zapomocą rur z żelaza lanego lub szwajcowanego albo też zapomocą rur ze stali, gdy gazometry zaś są większe, zapomocą rur z żelaza lanego.

Rur ołowianych do tego celu używać można tylko tam, gdzie nie są na zewnętrzne uszkodzenia narażone.

Gazometry nieużywane należy z przewodu usunąć, względnie wyłączyć. Wyłączenie odbywa się zapomocą szczelnych, gazu nieprzepuszczających zatyczek, kapek lub ślepych flancz; samo tylko zamykanie lub silne zakręcanie kurków, względnie ich zatykanie jest w tym przypadku niedopuszczalne.

Gdzie znajduje się więcej gazometrów a jeden z nich się wyłącza, należy także i kurek za dotychczasym gazometrem zamknąć.

W razie usunięcia względnie wyłączenia gazometru z przewodu, ma być zawarty w nim gaz natychmiast odprowadzony na wolne powietrze i to bądź przez wypełnienie gazometru wodą, bądź też przez przepuszczenie prądu powietrza lub też w inny jaki bezpieczny sposób.

§ 32.

Zabrania się surowo przybliżania wolnych płomieni, żarzących się ciał itp. do gazometrów, gaz zawierających. Gdyby potrzeba było sztucznego światła, w takim razie posługiwać się należy tylko dobrymi i nieuszkodzonymi lampami bezpieczeństwa lub też elektrycznymi lampami żarowymi.

§ 33.

Osoby, którym poruczono odczytywanie i nadzór nad gazometrami mają mieć każdego czasu wolny przystęp do gazometrów.

2. Przewody gazowe wewnętrzne.

a) Rozmiary i materyał.

§ 34.

Rury i przyrządy do zamykania służące muszą być tak urządzone, by gaz doprowadzany do miejsc konsumpcji zostawał ile możliwości pod stałym ciśnieniem a ubytek w ciśnieniu był możliwie najmniejszy.

Przy wymiarze przewodów gazu węglowego do oświetlania stosować się można do wskazówek podanych w następującej tabeli:

Długość przewodu w metrach	Wewnętrzna średnica rury przewodu w milimetrach						
	10	13	20	25	32	40	50
	Wewnętrzna średnica rury przewodu w calach angielskich w przybliżeniu						
	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	2
	Liczba płomieni konsumujących 150 litrów gazu na godzinę						
10	2	5	15	32	60	100	220
20	1	4	10	22	40	70	150
30	1	3	8	18	35	60	130
40	1	2	7	16	30	50	110
50	—	2	6	14	25	45	100
100	—	1	4	10	20	30	70
200	—	1	3	7	15	20	50

§ 35.

Na rury wewnętrzne gaz przewodzące używać można z reguły tylko rur i połączeń z żelaza lanego lub szwajcowanego, ze stali lub też z kowalnego żelaza lanego. Wszystkie wewnętrzne ziemią przykryte rury przewodowe jak i przewody w ubikacjach wilgotnych i takich, w których wywiązują się gryzące gazy lub pary, sporządzać należy z rur mających ściany nadzwyczaj grube i zabezpieczyć je od zniszczenia przez pokostowanie lub osłonięcie. W miejscach, w których rury przechodzą przez mur, używać należy także tylko rur o grubych ścianach, wyrobionych z żelaza lanego lub szwajcowanego albo też ze stali.

Poza budynkami nie można układać przewodów o średnicy wewnętrznej mniejszej jak 20 milimetrów.

Do wewnętrznych przewodów gazowych nie wolno używać rur ołowianych.

§ 36.

Węże gumowe dozwolone są tylko jako połączenie z przenośnymi służącymi do komunikacji gazu przedmiotami jak lampy, przyrządy do gotowania itp. Każdy węże musi być jednak cały z jednego kawałka, bezpośrednio przed miejscem, w którym się od stałego przewodu odgałęzia, dawać się zamykać zapomocą kurka w tym stałym przewodzie umieszczonego i łatwo przystępnego a na obydwóch końcach musi być przymocowany tak, by się nie mógł zsuwać.

W ubikacjach, w których jest nadzwyczajne niebezpieczeństwo ognia nie wolno używać węzów gumowych.

§ 37.

Zabrania się używać miękkiego lutu do naprawiania rur przewodowych i do podobnych celów.

b) Połączenie przewodów gazowych.

§ 38.

Części składowe przewodów gazowych, z wyjątkiem węzów gumowych, łączyć można ze sobą tylko przez zaśrubowanie, nitowanie, szwejsowanie lub też zapomocą twardego lutu.

Długie gwinty, których się do tego celu używa, muszą być zaopatrzone w mutry śrubowe na przeciwnym końcu. Mufy muszą być dobrze dopasowane i dawać się łatwo ale szczelnie do rury przyśrubowywać.

Rury należy do muf lub innych części połączenia, przy użyciu przytem odpowiednich środków uszczelniających (kit itp.), przynajmniej tak głęboko zaśrubowywać, jak następująca tabela wskazuje:

Wewnętrzna średnica rury w		Najmniejsza głębokość wśrubowania w milimetrach
milimetrach	calach ang.	
10	$\frac{3}{8}$	8
13	$\frac{1}{2}$	11
20	$\frac{3}{4}$	14
25	1	14
32	$1\frac{1}{4}$	16
40	$1\frac{1}{2}$	19
50	2	21

Kit, wydobywający się z gwintów, należy starannie obetrzeć. Części gwintów niezakryte muszą być od rdzy zabezpieczone.

c) Układanie wewnętrznych przewodów gazowych.

§ 39.

Rury gazowe należy prowadzić tak, by ile możności przystęp do nich był wolny a one same były widzialne, dalej by do ścian i sufitów dobrze przylegały; przymocowuje się je w sposób należyty klamrami i haczkami. Gdyby się okazała tego potrzeba należy chronić je od uszkodzenia zapomocą odpowiednich środków jak powłoki, osłony, pokostu, natarcia tłuszczem itp. By rury przewodowe łatwo można oczyścić, należy w stosownych miejscach włączyć odpowiednie kawałki rur (długie gwinty).

Rury przewodu prowadzące przez sufity lub też przez próżną nieprzystępną przestrzeń względnie bezpośrednio tuż koło nich idące, nie mają mieć w tych miejscach żadnych części połączenia i muszą być szczelnie rurami ochronnymi (rurami wierzchniemi) otoczone. By zauważyć można było ewentualne braki przewodu wewnątrz rury ochronnej, winny otwarte końce tych rur ochronnych wychodzić na wolną przestrzeń.

W miejscach, gdzie rura przewodowa przechodzi przez mur, niedozwolone są również połą-

czenia rury w murze; dla uniknięcia uszkodzenia musi mieć rura przewodowa w murze odpowiednią przestrzeń wolną.

W razie układania przewodów w podłogach, postarać się należy, by jej deski, zwłaszcza ponad miejscami połączenia, dawały się szybko i bez trudności podnosić.

Nie wolno prowadzić rur przewodowych przez kominy, dynmice, węże powietrzne i kanały odpływowe tudzież zaprowadzać wolno leżących przewodów na zewnętrznych ścianach budynków.

§ 40.

Szeroko rozgałęzione przewody gazowe należy rozłożyć na więcej części, dających się zamykać zapomocą osobnych przyrządów do zamykania. Przedewszystkiem wszystkie przewody idące do góry i to tak na parterze, jak i dla każdego mieszkania z osobna, muszą się dawać zamykać zapomocą łatwo przystępnych przyrządów do zamykania; te urządzenia do zamykania nie mogą się znajdować wewnątrz ubikacji mieszkalnych lub magazynów sklepowych.

W budynkach teatralnych przewody gazowe w sali teatralnej muszą być zupełnie oddzielone od przewodów gazowych na scenie.

§ 41.

Przewody układać należy tak, by wydzielając się ciecze mogły spływać do przeznaczonych na ten cel w stosownych miejscach umieszczonych zbiorników na wodę. Zbiorniki te umieszcza się przede wszystkim także w miejscach przechodowych przewodów gazowych do ubikacji, gdzie są znaczne różnice temperatury.

§ 42.

Odnogi dla gazu ściśniętego muszą wychodzić, oddzielnie od innych przewodów gazowych, bezpośrednio od rury głównego przewodu lub też przewodu doprowadzającego. W przewodach prowadzących gaz do motorów należy włączyć na miejscu stosownem automatycznie działające, działanie wsteczne o ile możności uniemożliwiające regulatory ciśnienia. Nie można jednak używać do tego celu worków gumowych.

d) Przyrządy do zamykania, syfony i zbiorniki na wodę.

§ 43.

Wszystkie kurki należy urządzić tak, by kołki (obrotniki, stożki, klucze) nie dawały się łatwo z puzdra wyciągnąć i by tylko na ćwierć obrotu pozwały. Szttyfy zaporowe nie mają sięgać aż do samego otworu przejściowego kołka.

Wszystkie urządzenia zamknięcia powinny być tego rodzaju, by poznać było można wyraźnie, czy są otwarte lub zamknięte.

Przy urządzeniach zamknięcia używać można kół ręcznych i z rękojeściami jakoteż kurków ze

skrzydłami tylko w takim razie, jeżeli wykluczoną jest możliwość nadużycia przez niepowołanych.

§ 44.

Nie można używać w zamkniętych przestrzeniach syfonów, które się automatycznie wypróżniają.

§ 45.

Zbiorniki na wodę urząda się w ten sposób, by wodę można z łatwością i zupełnie bezpiecznie wypuścić i to nawet wtedy, gdy przewód pod ciśnieniem zostaje.

Otwór służący do wypróżniania zbiornika na wodę może mieć co najwyżej siedm milimetrów średnicy.

Jeżeli na zbiornikach do wody umieszcza się kurki, należy je zaopatrzyć osobnemi kapkami lub zatyczkami, któreby uniemożliwiały otwieranie zbiornika przez osoby niepowołane.

e) Regulatory ciśnienia i automaty gazowe.

§ 46.

Używać można tylko takich regulatorów ciśnienia gazu, których konstrukcja i wykonanie dają gwarancję, że niedopuszczalne uchodzenie gazu jest wykluczone. Połączenia znajdujące się na regulatorach ciśnienia gazu muszą być mocno i szczelnie zalutowane, by uchodzenia gazu nie dopuścić. Użyty ewentualnie płyn uszczelniający musi być tego rodzaju, by ani łatwo nie zamarzał, ani też łatwo się nie ulatniał.

Regulatory ciśnienia gazu muszą mieć jeden kurek wchodowy a jeden wychodowy; nadto postarać się należy o przewód uboczny (do wymijania), któryby umożliwił zupełne wyłączenie regulatora.

Regulatory ciśnienia gazu umieszcza się w ten sposób, by nie przeszkadzały ani w obsłudze ani też w badaniu względnie odmontowaniu gazometra.

Pod względem ustawiania regulatorów ciśnienia obowiązują zresztą analogicznie postanowienia wydane dla gazometrów (§ 30, ustęp 2 i n.).

§ 47.

Automaty gazowe (przrządy do samodzielnego wyrobu jakoteż do oddawania ciepłej wody itp.) muszą posiadać konstrukcję pewną i wypróbowaną. Gaz uchodzący z automatów z powodu nieszczelności lub też innych jakich przeszkód, nie może się dostawać do przestrzeni, w której automaty te są ustawione.

f) Zapieranie i zamykanie rur.

§ 48.

Przy robotach koło przewodów wprowadzających należy gaz, celem zapobieżenia jego ucho-

dzeniu, o ile to możliwe zamknąć. Gdyby się to zrobić nie dało, należy przedtem z dotyczącej ubikacji usunąć wszystkie otwarte płomienie i żarzące się ciała i potwierzać okna i drzwi.

Jeżeli musi się użyć jednej części przewodu gaz wprowadzającego, podczas gdy przewód ten w innych częściach jeszcze nie jest gotowy, względnie gdy pojedyncze części przewodu się zdejmie i nie zastąpi się ich zaraz innemi, w takim razie należy otwarte końce rur, wypusty, krążki przy sufitach itd. zamknąć zawsze zapomocą zatyczek, kapek lub ślepych flancz tak szczelnie, by gaz nie mógł uchodzić. Zamykanie tychże zatyczkami drewnianemi, korkowemi, papierowemi lub podobnymi przedmiotami jest jak najsurowiej wzbronionem.

3. Przedmioty służące do konsumpcji gazu.

a) Przrządy do oświetlania i podobne przedmioty do konsumpcji gazu.

§ 49.

Do zawieszania mniejszych przrządów do oświetlania (poniżej 30 kilogramów wagi) używać należy z reguły krążków sufitowych z odpowiednio silnemi śrubami.

Przy ruchomych ramionach ściennych należy wykręcenie ramienia z gwintu uniemożliwić przez użycie dobrze przymocowanych krążków ściennych z zalanemi częściami ruchomemi lub w inny jaki pewny sposób.

Przrządy do oświetlania przymocowuje się we wszystkich przypadkach w ten sposób, by przez poruszanie tychże nie nastąpiło rozluźnienie połączeń przewodowych.

Pająków i innych wiszących świeczników, których ciężar jest znaczniejszy (ponad 30 kilogramów), nie można zawieszać na samych rurach przewodowych, tylko osobno zapomocą łańcuchów, drągów żelaznych, lin drucianych, drutów lub innych dostatecznie wytrzymałych dźwigarów.

Dźwigary te można poprowadzić także przez prostopadłą rurę gazową pod warunkiem, że miejsca wstępu i występu są tak szczelnie zamknięte, że gazu nie przepuszczają; nadto poddaje się je próbie o podwójnym ciężarze.

§ 50.

Pająki o więcej jak 60 płomieniach mają być tak urządzone, by zapomocą osobnych łatwo przystępnych kurków można je było zamknąć od strony przewodu gaz doprowadzającego; przy takich świecznikach musi się nadto każde ramię z osobna dla siebie zamykać.

§ 51.

Kurki zamknięcia przy przrządach oświetlenia i podobnych przedmiotach służących do konsumpcji gazu, umieszcza się w takim oddaleniu od

plamieni, by się od nich nie rozgrzewały. Urządzenia zamknięcia z płomieniami do zapalania mają mieć taką konstrukcję, by te ostatnie dawały się pewnie i bezpiecznie zapalać.

§ 52.

Jeżeli przy przyrządach służących do oświetlania używa się wody do zamykania przestrzeni, należy do wody tej dodać gliceryny lub oliwy; plyn służący do zamykania, zwłaszcza w gorących ubikacjach lub podczas gorącej pory poku, należy częściej dopełniać.

§ 53.

Przy umieszczaniu przedmiotów, służących do oświetlania, baczyć należy, by płomień od materiałów palnych, (sufitów, ścian, przegród, sprzętów, firanek itd.) oddalone były tak, jak tego do uniknięcia zapalenia się lub zwęglenia materiałów tych potrzeba. Oddalenie w kierunku prostopadłym wynosić ma z reguły przynajmniej 80 centymetrów, odległość w kierunku horyzontalnym, co najmniej 30 centymetrów.

Gdyby odległość pomiędzy płomieniami a materiałami palnymi nie dała się w tym stopniu zachować, by dawała gwarancję zupełnego bezpieczeństwa, należy postarać się o dostateczne zabezpieczenie od ognia przez zastosowanie odpowiednich środków ochronnych (talerzyków, blach ochronnych itp.), lub też w inny jaki sposób (rury odciągowe itp.). Talerzyki, blachy ochronne itp. dzielić ma od sufitu, względnie ściany, którą się chroni, wolna przestrzeń.

§ 54.

Gdy od rur przewodowych odłącza się służące do oświetlania lub też podobne, do konsumpcji gazu potrzebne przedmioty, należy otwory rur zamknąć flanczami, kapkami lub zatyczkami z żelaza lub innego odpornego materiału, w sposób pewny i gazu nie przepuszczający.

§ 55.

Ubikacje, w których znajdują się przedmioty do oświetlania o większych rozmiarach, tudzież wystawy sklepowe itp. mają być dostatecznie przewietrzane.

b) Przyrządy do gotowania i ogrzewania gazem.

§ 56.

Z mniejszych przyrządów gazowych do chwilowego użytku, jak na przykład samowarów, ogrzewaczy żelazek do prasowania, réchauds itp. można bez połączenia z węzami odciągowymi korzystać tylko w ubikacjach, które się dają łatwo przewietrzać.

§ 57.

Większe przyrządy gazowe, jak piece gazowe do ogrzewania i do kąpieli, dalej mocno wbudowane

urządzenia do gotowania gazem w ubikacjach mieszkalnych, biurach lub pracowniach należy, jeżeli ilość gazu spotrzebowanego na godzinę wynosi więcej jak dwadzieścia litrów na metr sześcienny przestrzeni, w której są ustawione, zaopatrzyć urządzeniami odciągowemi dla gazów przy spalaniu się wywiązujących.

Otwór w przyrządzie, którym gazy przy spalaniu się wywiązujące uchodzą, musi być szczelnie i mocno połączony z dobrze ciągnącym bezpośrednio na wolne powietrze prowadzącym kominem, który przepisom ustawy budowniczej odpowiada. Komin ten nie może równocześnie służyć dla rozmaitych piąter; połączenie innych ognisk z tego samego piętra jest jednak dopuszczalne.

Gdyby przy istniejących budynkach nie można było osiągnąć murowanej węzownicy odciągowej, w takim razie można do odprowadzania produktów spalania użyć wyjątkowo także szczelnie zamykających, bezpiecznych od ognia rur z odpowiednim przeciągiem; rury te mają prowadzić wprost na wolne powietrze i wystawać tam przynajmniej na dwa metry wysokości.

Węże lub rury odciągowe posiadać mają przez całą swą długość aż do wolnego powietrza wolne przecięcie poprzeczne, odpowiadające odprowadzić się mającej ilości wywiązujących się przy spalaniu gazów. Jako reguła obowiązuje, że do każdego 1000 litrów rzeczywiście na godzinę spotrzebowanego gazu węglowego, przecięcie poprzeczne przy przyrządach do gotowania i ogrzewania wynosić ma co najmniej 35 centymetrów kwadratowych, przy piecach kąpielowych zaś przynajmniej 20 centymetrów kwadratowych.

Wszystkie przyrządy gazowe i węże lub rury odciągowe mają być tak wykonane, by uchodzenie gazu lub produktów spalania do ubikacji, gdzie są ustawione lub też do innych zamkniętych przestrzeni było niemożliwe.

§ 58.

Przyrządy gazowe muszą być tego rodzaju, by płomień zapalać się dawały łatwo i pewnie. Na kurkach gazowych należy końcowe położenie „otwarty“ i „zamknięty“ oznaczyć w sposób szczególnie w oczy wpadający.

4. Badanie przewodów gaz wprowadzających.

a) Badanie materiałów przed użyciem.

§ 59.

Wszystkie części składowe przewodów gaz wprowadzających należy przed ich użyciem co do ich celowi odpowiadającej jakości zbadać; od użycia wyłącza się rury popękane, nadwężone lub za krótkie części połączenia, jakoteż wszelkie części składowe, które przepisom nie odpowiadają.

W przypadkach, w których wskazanem jest nadzwyczaj staranne wykonanie przewodu gaz wprowadzającego, znajdą pod względem badania rur gazowych przed ich ułożeniem analogiczne zastosowanie postanowienia § 19.

b) Badanie i wypróbowanie przewodów gaz wprowadzających.

§ 60.

Każdy nowo ułożony przewód, gaz wprowadzający, należy dokładnie — i to przed połączeniem go z gazometrem i zanim rury i części ich połączenia zostaną pokostowane, zakryte lub zatynkowane — zbadać, czy użyte materiały i wykonanie urządzenia przepisom tego rozporządzenia odpowiadają.

W razie twierdzącym, należy po zamknięciu wszystkich wypustów i kurków pośrednich, włączonych przed przedmiotami służącymi do konsumpcji gazu względnie węzłownicami, poddać przewód gaz wprowadzający próbie szczelności zapomocą pompy powietrznej, dołączonej do punktu wyjścia przewodu, przyczem zastosowane ciśnienie próbne wynosić ma co najmniej 350 milimetrów słupa wody, przy przewodach zaś obliczonych na ciśnienie w czasie ruchu większe jak 175 milimetrów słupa wodnego, co najmniej dwa razy tyle, co ciśnienie w czasie ruchu wynoszące.

W czasie tym, kiedy przewód zostaje pod ciśnieniem, należy przez próbne otwieranie każdego wypustu stwierdzić, czy pojedyncze części przewodu nie są zatkane, przyczem ciśnienie próbne utrzymywać należy przez dopompowywanie w przepisanej wysokości.

Przy zupełnie zamkniętych przewodach, ubytek ciśnienia w przeciągu pięciu minut nie może być większy jak 20 milimetrów słupa wody.

Gdyby okazało się, że przewód nie jest dostatecznie szczelny, należy przez nasłuchiwanie lub nacieranie wodą mydlaną przyczyny nieszczelności stwierdzić, znalezione braki usunąć, następnie próbę szczelności dalej przeprowadzać względnie na nowo ją rozpocząć. Przewód gaz wprowadzający łączyć można z gazometrem dopiero wtedy, gdy przeprowadzona próba szczelności żadnych braków nie wykazała.

Przy szeroko rozgałęzionych przewodach gaz wprowadzających można próbę szczelności przedsiębrać także w kilku sekcjach.

Próby wstępne przewodów gaz wprowadzających zapomocą wody są surowo wzbronione.

§ 61.

Po każdej znaczniejszej naprawie lub zmianie przewodu gaz wprowadzającego, która mogła wywrzeć istotny wpływ na szczelność urządzenia, jakoteż i w tym razie, jeżeli urządzenie przez więcej jak sześć miesięcy nie było w użyciu a gazometr był

w tym czasie odmontowany lub wyłączony, należy przed ponownym użyciem, analogicznie po myśli postanowień § 60, przedsiębrać próbę szczelności.

§ 62.

Gdyby próba szczelności przewodu gaz wprowadzającego była przedsiębrana nie przez stronę gaz dostarczającą, należy tę stronę we wszystkich przypadkach zawiadomić wczas o przedsiębraniu próby.

c) Badanie i wypróbowanie przyrządów służących do konsumpcji gazu.

§ 63.

Wszelkie przyrządy służące do konsumpcji gazu (pajaki, piece gazowe itp.) należy w razie potrzeby przed połączeniem ich z przewodem gazowym osobno zbadać i wypróbować, przyczem stosować należy analogicznie przepisy obowiązujące pod względem badania przewodów gaz doprowadzających.

5. Postępowanie przy uchodzeniu gazu, zamknięciu przewodów i wszelkich innych wadach.

§ 64.

Jeżeli w zamkniętej przestrzeni da się czuć woń gazu względnie jeżeli się tylko przypuszcza, że gaz uchodzi, natenczas należy wszystkie otwarte płomienie, ciała żarzące się itd. z ubikacji usunąć względnie pogasić, wszystkie kurki gazowe jak i kurek główny zamknąć a drzwi i okna ubikacji pootwierać. Nie wolno używać otwartych płomieni, ciał żarzących się itp., gdy zamarzę przewody gazowe topnieją lub też przy wyszukiwaniu niejse i przyczyn uchodzenia gazu; przyczyny te leżeć mogą w nieszczelności i wadach przewodu gaz wprowadzającego i przedmiotów służących do konsumpcji gazu w dotychczasowej ubikacji lub w ubikacjach sąsiednich, jak niemniej w nadwyrężonych przewodach gazowych podziemnych.

Gdyby potrzeba było sztucznego światła, wolno do tego celu używać tylko pewnych i nieszkodzonych lamp bezpieczeństwa lub elektrycznych lamp żarowych.

III. Postanowienia karne i końcowe.

§ 65.

Przekroczenia postanowień tego rozporządzenia, o ile nie podpadają pod ogólną ustawę karną lub pod postanowienia karne ustawy przemysłowej albo też innych odnośnych ustaw, karane będą po myśli rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, grzywną od 2 do 200 K, względnie aresztem od godzin 6 do dni 14.

§ 66.

Do prowizorycznych urządzeń gazowych, służących do chwilowego użytku (urządzenie oświetlania w celach iluminacji itp.) postanowienia tego rozpo-

rzządzenia nie znajdują w ogólności zastosowania. O zaczęciu takich robót donieść jednak należy niezwłocznie politycznej władzy pierwszej instancji, która według swego uznania wydać może potrzebne zarządzenia pod względem bezpieczeństwa.

§ 67.

W obrębie kolei żelaznych postanowienia tego rozporządzenia znajdują zastosowanie o tyle, o ile osobne przepisy innych jakich zarządzeń nie zawierają. O ile chodzi o ruch kolei żelaznych powołaną jest na miejsce władzy politycznej pierwszej instancji do przepisanych czynności urzędowych i dotyczących rozstrzygnięć kolejowa władza nadzorcza (§ 8 obwieszczenia z dnia 19. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 16).

Wspomniana władza nadzorcza ma prawo zaprowadzenie i naprawę urządzeń służących do rozdzielania i użytkowania palnych gazów poruczać także takim odpowiednio ukwalifikowanym organom kolejowym, które wspomnianej w § 1 tego rozporządzenia koncesyi nie posiadają.

§ 68.

Do urządzeń mających na celu rozdzielanie i spożycie palnych gazów w ruchu górniczym obejmującym zastrzeżone wykopaliny (§ 131 ogólnej ustawy górniczej) i przy wydobywaniu żywicy ziemnej (§ 1 ustawy naftowej z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71), postanowienia tego rozporządzenia nie znajdują zastosowania.

Gdy zaprowadza się urządzenia do rozdzielania i spożycia palnych gazów w górnictwie, obejmującym zastrzeżone wykopaliny, w takim razie potrzebne środki ostrożności w razie zaprowadzania urządzenia na powierzchni zarządza przy udzielaniu koncesyi na budowę, o którą posiadacz kopalni postarać się ma po myśli §fu 133 ogólnej ustawy górniczej, władza polityczna w porozumieniu z władzą górniczą, zaś w razie zaprowadzania urządzenia w kopalni władza górnicza w charakterze policji górniczej. W razie zakładania tego rodzaju urządzeń w przedsiębiorstwach dla dobywania żywicy ziemnej, istniejących na zasadzie ustawy naftowej z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71, zarządza potrzebne środki bezpieczeństwa tak przy urządzeniach na powierzchni jak i w kopalni, władza górnicza, a to po myśli §fu 33 i n. naftowej ustawy krajowej dla Galicji z dnia 17. grudnia 1884, Dz. u. kr. Nr. 35 z r. 1886.

Obowiązkiem tej władzy będzie po myśli §fu 220 i n. ogólnej ustawy górniczej, względnie §fu 33 i n. przytoczonej krajowej ustawy naftowej nadzorować ruch wspomnianych urządzeń tak na powierzchni jak i w kopalni, kontrolować wykonanie zarządzeń dotyczących się środków ochronnych jak i usuwać ewentualne nieprawidłowości.

§ 69.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. stycznia 1907. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie ministeryalne z dnia 9. maja 1875, Dz. u. p. Nr. 76.

Bienert wlr.
Fort wlr.

Auersperg wlr.
Derschatta wlr.

